

Дружба

ВЕЛИКО
ТЪРНОВО
СЪБОТА
10 МАЙ
1969
ГОД. XXVI
Бр. 56
(2568)

ЦЕНА 2 ст.

Орган на Окръжния комитет на БКП, Окръжния народен съвет и Окръжния комитет на Отечествения фронт

В ЗАВОД „ЯНТРА“ — САРАТОВСКАТА СИСТЕМА

Вещност в електротелферния завод „Янтра“ — Горна Оряховица още през 1965 година бе направен опит да се приложи Саратовската система. Бяха отпечатани удостоверения и галонни, но не можаха да се осигурят нужните парични средства за стимулиране. Едва ли само тази е причината, че тогава още не бе приложено многофакторното заплащане, което осигурява възможност за заделяне на пари за таква нужда, но така или иначе опитът излезе несполучлив. Направеното още тогава, а и започналата сега подготовка дава възможност на предприятното тази година първо в окръга да приложи Саратовската система.

Още от 1 април е внедрена режимната технология с изчислено машинно време, свързано с научно-техническото нормиране. Предстои да се отчетат документите за първичната отчетност, през юни да се извърши разяснителната работа сред целия колектив и от 1 юли да започне приложението на системата. Облекчава се работата в предприятието от това, че многофакторното заплащане е въведено от миналата година. За допусната бракова продукция се налагат санкции, дори по-строги отколкото при Саратовската система. Ако примерно стругарт през месеца има само един акт за брак, десетте процента премия за качество не му се дават.

Досега нишата дава възможност недобросъвестни работ-

ници да укриват по най-различни начини допуснатия брак; често пъти свързано с излизане непроизводителен труд (примерно дален детайл да се превърне в стружки) и в най-лошия случай на бракоделците се съставят актове за липси, което не ги лишава от предвиденото възнаграждение.

И досега в ЕТЗ „Янтра“ има шест работници (шест души) със собствен качествен шемпъл, но те не бяха стимулирани материално. Може би по тази причина броят им оставаше ограничен. Саратовската система поведи известен процент възнаграждение и по-системно провряване на продукцията със собствен качествен шемпъл.

Тези дни в ЕТЗ „Янтра“ ще се състои съвещание. Наред с изясняването същността на Саратовската система, гостите от други предприятия ще бъдат запознати с подготовката. А тя все повече се засилва след издадената специална заповед на директора на предприятието от 5 май т. г. Предвид това, че Саратовската система е комплекс от взаимно свързани организационни, технически, икономически и възпитателни мерки, партийната, профсъюзната и комсомолската организация трябва да извърши с изработването на плана. Налице са предпоставки за приложение на системата без каквито и да било сътресения. Нещо повече — разговорите с работниците показват, че тя ще се приеме присърце, но за да не се допуснат и най-малки колебания, нужно е да не се забавя подготовката на служителите от ОТК и разяснителната работа сред колектива.

Н. РУСЕВ

ОТЛИЧЕН ГАСТРОЛ

Успешно участие на великотърновските актьори в районния преглед на българската драма и театър в Плевен

На 7 май в Плевен започна районният преглед на българската драма и театър, включен в рамките на посветения на 25-годишнината на социалистическата революция у нас Четвърти национален преглед на българската драма и театър. В този празник на социалистическото театрално изкуство с по две свои постановки се съревновават драматичните театри от градовете Велико Търново, Видин, Габрово, Плевен и Русе. Преди започване на прегледа във фойето на Плевенския драматичен театър бе открита сценографска изложба — дело на художниците от петте театъра.

Всяка вечер салонът на театъра се изпълва до краен предел с почитатели на театралното изкуство. Журито, което се председателства от писателя-драматург Величко Нешков, дава висока оценка на поканеното на сцената. В средата домакините от Плевен с успех играха пиесата „Разпети петък“ от Недялка Каралиева — режисьор Симеон Шивачев. В четвъртък плевенчани се представиха с другата своя постановка — „Двама в новия град“ от Камен Калчев.

Снощи публиката поздравя високохудожественото изпълнение на великотърновските актьори от Драматичния театър „Константин Кисимов“. Наилите представители с голям успех играха камерната пиеса „Амазонката“ от Богомил Райнов — режисьор Маргарита Тихинова, художник Евтимия Долгеров.

Тази вечер великотърновските актьори отново ще гастролират в Плевен. Те ще представят седмата си поредна за сезона постановка — новата българска пиеса „Вечерите на Иван Палин“ от Николай Парушев. Постановката е дело на режисьорката Маргарита Тихинова, гост-художник е Георги Иванов.

Н. К.

Гости от ГДР

Два дни — в четвъртък и петък, гости на окръга бяха пратеници от Германската демократична република — делегация на Централния комитет на Германската единна социалистическа партия, водена от Бруно Кислер, кандидат-член на ЦК и завеждащ отдел „Селскостопански“ при ЦК на ГЕСП. Заедно с делегацията бе заместник-завеждащият отдел „Селскостопански“ при ЦК на БКП Атанас Дойчев. В четвъртък вечерта членовете на делегацията, съгласно волеята на др. Никола Кушев, посетиха кооперативното стопанство в град Полски Тръмбеш.

Във вторник гостите бяха запознати с новите промишлени методи на обработка на зърнените култури. Германски-

те партийни дейци проявиха голям интерес към поточната диаграма, дело на специалистите при стопанството.

В село Обединение членовете на делегацията разгледаха площите, обработвани от героя на дружеска атмосфера, бързо падат преградите на официалните и започват разговорите между приятели, между братя.

В четвъртък в окръга ни пристигна поредният традиционен Влак на дружбата с младежи и девойки от СССР. На гара Горна Оряховица дълго преди пристигането на влака стотици пионери, комсомолци, граждани очакваха скъпите гости. Когато композицията се установи, внезапният пролетен дъжд не можа да помрачи избликналата радост. Посрещнати с музика, ленинските комсомолци, отрупани с много цветя, бяха приветствувани топло от секретаря на Градския комитет на Комсомола в Горна Оряховица Христо Събев. Отговори секретарят на Областния комитет на ВЛКСМ в Новосибирск Борис Наместников.

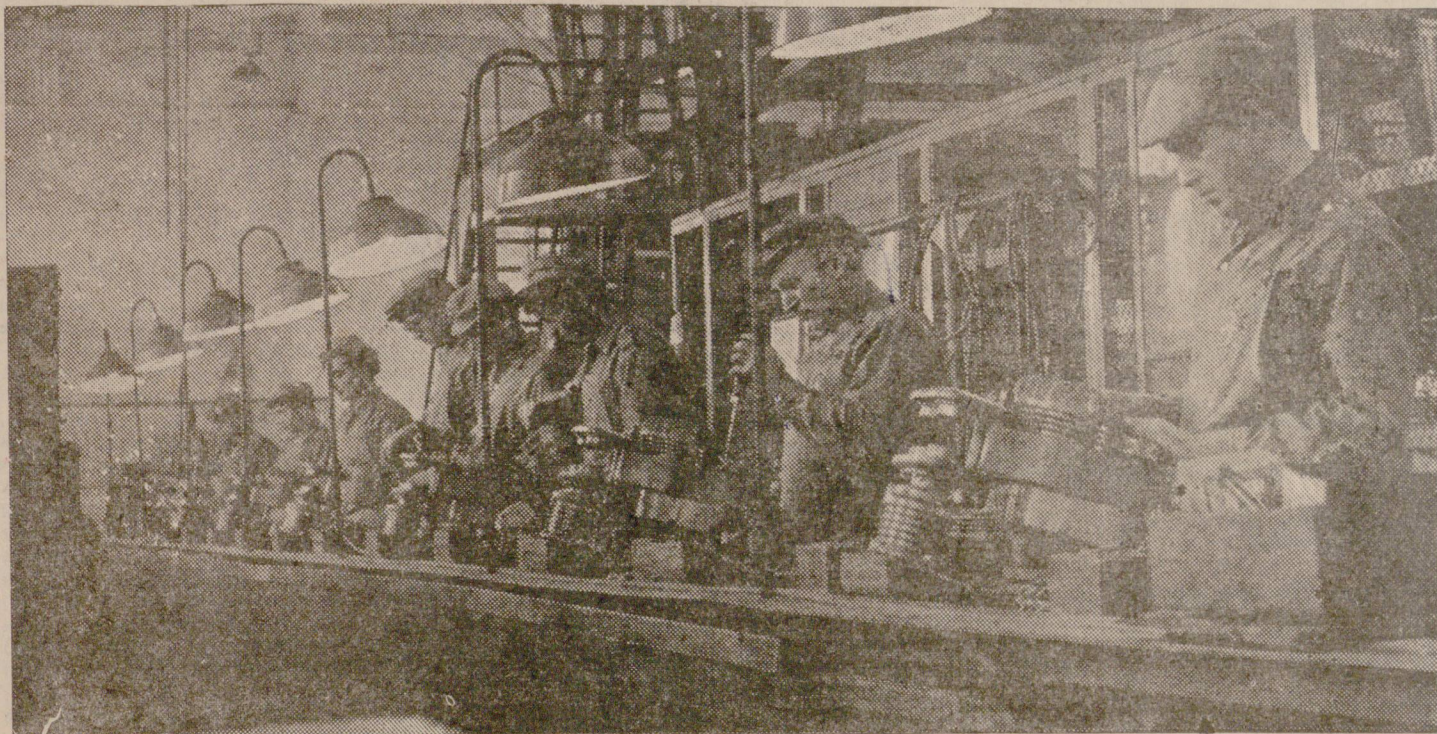
След кратката, но изключително сърдечна, среща с горнооряховските комсомолци участниците във Влака на дружбата с автобуси отпътуваха за Велико Търново. Тук те разгледаха някои от забележителностите на древния

Здравко ОТЧЕВ

ЗНАМЕНОСЦИ

На 8 май колективът на ДПП „Сотир Черкезов“ — Свищов изживя голяма радост. За постигнати добри резултати в изпълнението на производствения план за първото тримесечие на тържествено събрание на колективите на предприятията от хранително-вкусовата промишленост.

Т. ЯНКОВ

Монтажният конвейер в ЕТЗ „Янтра“ — Горна Оряховица

Снимка: Н. КАЧАКОВ

ЗА ДА НЯМА СЪЛЗИ...

ОКРЪЖНА ПРЕДКОНГРЕСНА КОНФЕРЕНЦИЯ НА БОРЦИТЕ ЗА МИР

Завчера във Велико Търново се събраха 200 делегати на окръжната предконгресна конференция на борците за мир. Доклад за дейността на комитетите за мир в окръга прочете Невяна Русанова, председателка на Окръжния комитет за защита на мира. В него тя разказа за многобройните прояви на борците за мир в окръга — влакове на мира и дружбата до Съветския съюз и ГДР, до Русе, Плевен и Стара Загора, вечери и концерти на мира, спортни състезания, театрални представления, кинопроекции, митинги, трудови акции.

По своята дейност и по участие в поддържането на фонда на мира и в помощ на германския вьетнамски народ окръгът през последните три години стои ви-

наги в първите три места на страната. По доклада станаха оживени разисквания. Председателите на Общинския комитет за защита на мира в Овча могила Петър Панчев, на Градския комитет за защита на мира в Свищов Петко Чантов, на Общинския комитет в Долна Липница Димитър Ненов, на Градския комитет за защита на мира в Горна Оряховица Русана Палаузова и др. взеха отношение по доклада и проекта за мероприятията. Споделен бе интересен опит в укрепването и активизирането на комитетите за защита на мира и благотворните резултатите от съвместната дейност в Отечествен фронт след решението на Юлския пленум на ЦК на БКП.

Секретарят на Окръжния комитет на БКП Димитър Петров поздравя участниците в конференцията от името на Окръжния комитет на Партията и им пожела нови успехи в борбата за запазване и укрепване на мира. Той говори за най-близките задачи на комитетите за мир в окръга, свързани с подготовката и чествуването на юбилея на свободата.

Конференцията избра нов окръжен комитет от 65 члена, конгресно-ревисорна комисия и 25 делегати за Осмия национален конгрес за защита на мира. Сред делегатите са майката-героиня Селба Енева, героите на социалистическия труд Тодор Колев, инж. Васил Василев, проф. д-р Георги Димов, артистът Петър Петров, художникът Нестор Иванов и др.

С много цветя

В окръга гостуват младежи и девойки от братската съветска страна ★ Вечер на дружбата във Велико Търново

Гара Горна Оряховица. Тържествено посрещане на участниците във Влака на дружбата.

Не са една и две срещите ни с представителите на страната на Ленин. При тези срещи винаги се създава една чудесна дружеска атмосфера, бързо падат преградите на официалните и започват разговорите между приятели, между братя.

В четвъртък в окръга ни пристигна поредният традиционен Влак на дружбата с младежи и девойки от СССР. На гара Горна Оряховица дълго преди пристигането на влака стотици пионери, комсомолци, граждани очакваха скъпите гости. Когато композицията се установи, внезапният пролетен дъжд не можа да помрачи избликналата радост. Посрещнати с музика, ленинските комсомолци, отрупани с много цветя, бяха приветствувани топло от секретаря на Градския комитет на Комсомола в Горна Оряховица Христо Събев. Отговори секретарят на Областния комитет на ВЛКСМ в Новосибирск Борис Наместников.

След кратката, но изключително сърдечна, среща с горнооряховските комсомолци участниците във Влака на дружбата с автобуси отпътуваха за Велико Търново. Тук те разгледаха някои от забележителностите на древния

град, любуваха се на неповторимата му красота.

Вчера гостите посетиха в Столетов — един от най-ярките символи на българо-съветската дружба.

Снощи във великотърновския летен театър се състоя

възбуждаща Вечер на дружбата. В големия концерт, наред със самодейни състави от града, взе участие и представителният младежки ансамбъл от град Новосибирск. И отново много, много цветя. Като при срещи с най-близки.

Братска помощ

Преди известно време на аеродрома край Горна Оряховица се приземиха десетина въртолета МИ-1. Те пристигнаха в изпълнение на спогодбата между СССР и България за оказване на ефикасна помощ на селското стопанство.

Въртолетите, снабдени с необходимите селскостопански съоръжения, бяха разпределени по обекти. Крилатите помощници на българските селскостопански и

горски труженици отлетяха за определените им места и започнаха пръскането на овощни, горски и други трайни насаждения.

В същото време се извършва подготовка на наши екипажи от летци, техници и авиоспециалисти, които ще отлетят за далечен Иран, където ще оказват помощ при опазването на тамошните култури.

Марин МИХАЙЛОВ

ПО СВЕТА ★ ПО СВЕТА

ПЕЧАТЪТ НА ГДР ЗА ПРЕДПОСЛЕДНИЯ ДЕН НА ПОСЕЩЕНИЕТО НА БЪЛГАРСКАТА ПАРТИЯ-НО-ПРАВИТЕЛСТВЕНА ДЕЛЕГАЦИЯ

БЕРЛИН, 9 май (АДН) — Днес печатът на ГДР окачествява като върхна точка на посещението на българската партийно-правителствена делегация подписването на общо комюнике. „Нойес Дойчланд“ по свежда на събитията през предпоследния ден на посещението четири страници. Под заглавие „Рамо до рамо за мир и социализъм“ вестникът информира за митинга на дружбата със строителите на градския център на Берлин и приема, който Тодор Живков даде вечерта в чест на делегацията на ГДР. „ГДР и НР България са единомислещи“.

гласи заглавието на „Берлинер Цайтунг“ за приключването на преговорите. Други вестници озаглавяват своите информации: „По-нататъшно укрепване на бойния съюз с братския български народ“ („Нацио налцайтунг“), „ГДР — България укрепват общността“ („Дер Морген“).

„Нойес Дойчланд“ публикува статия на бившия комунистически депутат в пруския парламент В. Керф, разпитан като свидетел в процеса за пожара в Райхстага, който описва срещата си с Георги Димитров на 14 и 15 ноември 1933 година в Берлин.

КЪМ НОВА МЕЖДУНАРОДНА ФИНАНСОВА КРИЗА

ЛОНДОН, 9 май (Кор. на БТА) — Паричната система на западния свят потъва бавно, но системно в нова международна криза — такава е днес преценката на британските финансови експерти за развитието на събитията на международните парични пазари през последните няколко дни. Отново към Западна Германия преливат огромни потоци чужда валута за закупуване на западногермански марки в очакване на западногерманска ревалоризация.

Тук изнасят, че през последните десет дни в централната западногерманска банка във Франкфурт са били конвертирани в западногермански марки два милиарда долара. Потокът продължи и днес, засягайки тежко френския франк, английската лира стерлинга и холандския флорин. Този път валутните спекуланти заменят без изключение всички останали национални пари, включително и досега непокланития швейцарски франк, за западногермански марки.

Досега централните банки на главните капиталистически страни успяват да задържат положението, използвайки по-

воуговорените системи за прехвърляне на фондове, кредити, рециклиране на „горещи пари“, т. е. свободни платежни средства, и т. н. Опасенията са обаче, че това положение не ще може да бъде дълго време задържано, защото общоприето е сред международните финансови кръгове, че понастоящем съществува очевидно неравновесие в разменните курсове на националните парични единици в резултат на неравномерното икономическо развитие и различните валутно-финансови политики в страните от капиталистическия свят.

Този път пръв повод за финансовата криза е оставката на генерал де Гол от президентството във Франция. Причината за страховете на борсовите агенти от тази оставка е, че миналата есен само едностранно и лично решение на де Гол, въпреки съветите на всичките му политически и икономически помощници и въпреки очакванията на целия капиталистически свят, предотврати девалвацията на франка. Но факторите за нестабилността на франка останаха и при отсъствието на непреклонния държавен глава във Франция.

800 000

РАДИОПРИЕМНИКА

На 8 май вечерта в Профсъюзния дом във Велико Търново тържествено бе чествувана двадесетгодишнината на родната радио и електронна промишленост.

Доклад изнесе директорът на Завода за радиоприемници инж. Русан Цонев. Приветствайки тържествено събрание, Панчо Иванов, секретар на Окръжния комитет на Партията, благодари за произведението от колектива на завода осемстотинхиляден радиоприемник.

В богатата художествена програма участва женският хор на Завода за радиоприемници и самодейци от отделните цехове.

Н. АНАСТАСОВ

ДЕВЕТНАДЕСЕТГОДИШНИЯТ

25 години от гибелта на Стефан Йовчев (Вечвой)

Десетата майска нощ на 1944 година. В „смирната килия“ във Варненския затвор Стефан Йовчев е сам. Появявали са донесените му пролетни цветя, но още се чувствували мирисът им.

Знае ли деветнадесетгодишният Стефан, че само след петнадесет минути палачите ще го окачат на бесилката? Знае ли, че това е последният мирис на пролет и живот? Знае ли, че няма да види никога морето, дълните ябълки, зелената мравка пред родната си къща в Килежовци, оная малка махаличка, стъгната под синия Еленски балкан?...

Смъртната присъда е прочетена, но една надежда като искрица трепка в мрака. Та той е на деветнадесет години, малолетен и присъдата може да не бъде изпълнена... „Мили родители — пише той в последното си писмо от 24 април 1944 година, — без да преувеличавам работите ни най-малко, аз смело заявявам, че вие не съвсем основателно ме оплаквате.“

Малка искрица, че угаснеш ли? Но Стефан Йовчев е подготвен за най-страшното. Той познава лицето на врага и продължава в писмото си:

„...Свикнах с веригата и с уединението, и с дебелините нощни стъпки, и с безсънието, и с всички въобще страни на живота на хората с моята присъда. Аз съм бодр. Желяз и вие да бъдете такива. Днес хиляди хора падат убити по фронтовете и всички те някъде из затънтените села или шумни градове си имат свои майки и бащи, роднини и близки, които ги чакат, но никога не ще ги видят, защото борбата иска своите жертви. Искра ги и си ги взема. И да ме обесят, не ще бъда аз първият, не ще съм и последният. Това, което идва, ще дойде независимо от бесилките, убийствата, терора и насилието.“

Ключалката и зърак в а. Смъртта в синя униформа влиза в килията...

За един месец „с примка на шия“ Стефан Йовчев изминава повторно своя кратък, но бурен живот. Минава с палативни детски стъпки по скалистото дънче край смълчаната

къща, обхожда Дъбравата, полагане с папрат, училището в родното си село, мярва се образът на учителя му Милан Иванов. Но от всеки кът на детските години изплува обаятелният образ на милата му майка...

Майко, майко, нищо хубаво не ти донесох, не те затоплих с капчица радост!...

След завършване на четвърто отделение, цялото семейство на Стефан Йовчев е вече в Елена. Той е отличен ученик, умен и необикновено красив. С жаждата на балканския поглед за знанията. Квартирата им е срещу Околийското управление, откъдето често чува стенанията на инквизираните от полиците и тук получава един от първите си уроци по родолюбие.

В гимназията Стефан влиза в редците на РМС и продължава да работи денонощно над своето образование. Раздават се и първите му стихотворни опити в литературния кръжок, превзет от ремисистите.

На Първи май Стефан окачва червено знаме на покрива на гимназията и доволен се връща в къщи, като тананика песента:

И знамето, червеното свободно нека да се вей...

А полицията беснее из града и търси виновника.

Често майката намира в джобовете на своя син позиви, реферати. И се свида майчиното сърце и тръпне, Стефане, синко!

— Не се тревожи, майко,

ние умеем да се пазим!

Стефан е любимец не само на своите учители и съученици. През 1940 година той създава образа на Сганарел от пиесата на Молиер „По неволя доктор“ в претърпанието от граждани салон на читалището. Дълго гражданите ще говорят за актьорско майсторство на чернокосия гимназист. Еленската гимназия е негълна, до пети клас. Стефан я завършва и остава пред въпроса накъде?

В себе си той е решил, че трябва да продължи образованието си. Шом средствата недостигат, ще работи и ще учи. Жадният за наука младеж се озовава в София и постъпва в VII мъжка гимназия. Духът на революционера го прави отговорник на бойна група на РМС в гимназията, съставител и разпространител на позиви.

Поради заплаха от провал Стефан Йовчев е принуден да се крие известно време, след което е изключен за неизвиканост отсъствия. С мъка той се разделя с верния си другар Йордан Петров, пребит от полиците, но останал безмълвен, и заминава на работа в зеленчуковите кооперации във Варна.

Революционната борба го увлича и издига до член на Окръжен комитет на РМС. Той става любимец на варненските гимназисти, чете доклада, събира оръжие за нелегални другари.

През една дъждовна нощ, под ръководството на Стефан Йовчев, група ремисисти се вмъкват в мъжката гимназия и вземат пишущи машини. Стефан се качва на втория етаж в учителската стая и пише с червена боя на стената: „Честно народно учительство, обединявай се на борба срещу фашизма!“.

По нареждане на организацията Стефан Йовчев и Христо Узунов създават нелегална печатница. Цял месец копаят нощем в лозето на Ат. Узунов и изнасят пръстта в чували надалеч.

Скривалището се обзавежда като печатница от Стефан, който намира печатарски букви, мастило, хартия. А да се снабдиш с тия материали по ное време, се е изисало разрешение от Военното министерство.

Паралелно с активната нелегална дейност, Вечвой пише пламенни стихове, наситени с революционна романтика, свързани с една голяма обич към другарката-борец.

Но тъкмо когато орелът разперва криле за полет, през тъмната декемврийска нощ на 1943 година, при провал, Стефан Йовчев е арестуван.

Два месеца ремисистът води мъчителна борба със своите мъчителни и побеждава мъчителни. Делото се води от Шуменския военен съд. Стефан и тук проявява своята политическа зрялост. В най-тежкия момент, той се обръща към своята приятелка, която изхлипа при чуване на смъртната присъда с думите: „Мария, не очаквах, че не ще издържат нервите ти!“

А когато ги качват на камионетката, той се обръща към нея: „Недей плака, усмихни се, не обичам да гледам съзвиз в очите на хората!“

Трябва да бъдеш наистина твърд като гранит, за да можеш в „смирната“ килия да продължаваш да четеш и пишеш стихове в очакване на смъртта. И трябва да се съжалява, че почти нищо от тия крилати стихове не долетя до нас, като изключим само няколко, които непосредствено след 9. IX. 1944 година не слизаха от сцените на читалищата в Еленския край.

Месец след прочитането на смъртната присъда, Стефан П. Йовчев, деветнадесетгодишен младеж, бе изведен в пълнонощ в двора на Варненския затвор и изправен до черната бесилка.

Двадесет и пет години оттогава, а той стои все така млад и ни гледа от двете страни до болка красив.

Коя беше тая ръка, която надяна клупа на вължето на тоя светъл, талантлив младеж, който пожела в последната минута от живота си от бесилката да види светлиния град, да чуе разбунтувалото се Черно море...

Четири месеца само преди изгрева Стефан Йовчев (Вечвой) увисна на вължето като език на оная викаша камбана, който възвести идването на големия септемврийски ден.

НА СЦЕНАТА — ПИОНЕРИ И ЧАВДАРЧЕТА

Отшумя един голям пионерски празник — Седмичната на детската книга и изкуствата за деца и юноши. Той беше весел и за нас, пионерите от дружина „Христо Ботев“ — с. Първомайци, I квартал.

Уредихме среща с литературния критик Христо Недялков. Той ни разказа много интересни неща за детската литература и за бележития литературатор-разказвач, любимец на децата, Ангел Каралийчев.

В читалищния салон организирахме тържество. С него закрихме Седмичната на детската книга. Тук всеки показа изкуството си на малък артист, певец и разказвач. На сцената оживяха един след друг образите на герои от народните приказки, на малките чавдарчета се представиха като добри играчи на народни танци.

Заладени бяха много гатанки, на които публиката отговаряше.

Пионерите от IV клас закриха това малко, но мило тържество с хорово изпълнение на няколко любими песни.

Тодорка ЦВЕТАНОВА

ученица в VII клас — с. Първомайци, I квартал

НЕЗАБРАВИМИ ЧАСОВЕ

В съвнованието по обявения преди една година операцията от Лясковската община развиха интереса и съдържанието на дейността. Изградени бяха 15 специализирани отряди-стрелици, химични, радистки, артилерийски, санитарни, танкисти и други. Отрядите изучаваха историята на Българската народна армия, научаваха се да работят с радиостанции, опознаха стрелковото оръжие. Техните членове могат да се ориентират в непозната местност, да построят палатка, да се движат по азимут, да дават първа помощ. Много интересни срещи преминаха пионерите с представителите на армията, с бивши партизани и политзатворници, посетиха паметници и лобии места на герои.

В околностите на Петропавловския манастир беше проведен районен пионерски сбор за отчитане втория етап от обявената операция. Гости на пионерите бяха членове на Градския комитет на БКП, на Градския комитет на ДКМС, на Окръжния пионерски дом, много общественици. На тържествения доклад председателят на дружините рапортуваха за своите успехи в подготовката и провеждането на операцията. Приветствие поднесе секретарят на Градския комитет на БКП Георги Каринавнов. След това започнаха военни зирани игри. Пионерите от с. Козарево се представиха с играта „Партизани, напред!“, от Добри дял — с „Ранената сърна“, с. Мерляна — с „Вълзхушен ласант“ и Дражицево — с „Партизани, напред!“. Много интересна беше играта на пионерите от Лясковец — „Залавяне на диверсанта“. Играта беше подготвена и осъществена под ръководството на офицера Подковатка и провеждания на операцията. Приветствие поднесе секретарят на Градския комитет на БКП Георги Каринавнов.

След това започнаха военни зирани игри. Пионерите от с. Козарево се представиха с играта „Партизани, напред!“, от Добри дял — с „Ранената сърна“, с. Мерляна — с „Вълзхушен ласант“ и Дражицево — с „Партизани, напред!“. Много интересна беше играта на пионерите от Лясковец — „Залавяне на диверсанта“. Играта беше подготвена и осъществена под ръководството на офицера Подковатка и провеждания на операцията. Приветствие поднесе секретарят на Градския комитет на БКП Георги Каринавнов.

След това започнаха военни зирани игри. Пионерите от с. Козарево се представиха с играта „Партизани, напред!“, от Добри дял — с „Ранената сърна“, с. Мерляна — с „Вълзхушен ласант“ и Дражицево — с „Партизани, напред!“. Много интересна беше играта на пионерите от Лясковец — „Залавяне на диверсанта“. Играта беше подготвена и осъществена под ръководството на офицера Подковатка и провеждания на операцията. Приветствие поднесе секретарят на Градския комитет на БКП Георги Каринавнов.

След това започнаха военни зирани игри. Пионерите от с. Козарево се представиха с играта „Партизани, напред!“, от Добри дял — с „Ранената сърна“, с. Мерляна — с „Вълзхушен ласант“ и Дражицево — с „Партизани, напред!“. Много интересна беше играта на пионерите от Лясковец — „Залавяне на диверсанта“. Играта беше подготвена и осъществена под ръководството на офицера Подковатка и провеждания на операцията. Приветствие поднесе секретарят на Градския комитет на БКП Георги Каринавнов.

След това започнаха военни зирани игри. Пионерите от с. Козарево се представиха с играта „Партизани, напред!“, от Добри дял — с „Ранената сърна“, с. Мерляна — с „Вълзхушен ласант“ и Дражицево — с „Партизани, напред!“. Много интересна беше играта на пионерите от Лясковец — „Залавяне на диверсанта“. Играта беше подготвена и осъществена под ръководството на офицера Подковатка и провеждания на операцията. Приветствие поднесе секретарят на Градския комитет на БКП Георги Каринавнов.

След това започнаха военни зирани игри. Пионерите от с. Козарево се представиха с играта „Партизани, напред!“, от Добри дял — с „Ранената сърна“, с. Мерляна — с „Вълзхушен ласант“ и Дражицево — с „Партизани, напред!“. Много интересна беше играта на пионерите от Лясковец — „Залавяне на диверсанта“. Играта беше подготвена и осъществена под ръководството на офицера Подковатка и провеждания на операцията. Приветствие поднесе секретарят на Градския комитет на БКП Георги Каринавнов.

Генерал-майор Константин Станчев (Бойко)

Железният Юмрук на партията

С НОВИ ИМЕНА

(Продължава от бр. 55)

— Момчета, къде ба сте тръгнали нощно време? Реката е придошла, не можете я преплува, ще ви повлече и ще се удавите.

— Още тази вечер трябва да стигнем — отговорихме едногласно. — Чорбаджията ще ни се кара, ако закъснеем. Нали знаете, райската новолта — и продължихме по пътя.

Премагнахме моста. На другата страна реката бе зяляла голямо пространство и със страшен шум и бързина, владеличски разни предмети, отиващи на северозапад. Спогледнахме се, ослушахме се в страшия рев на бурната Янтра и без много разсъждения решихме да я преминем. Време за гивене нямаше. На следващата нощ трябва да се срещнем с члена на Окръжния комитет и секретар на Районния комитет на Партията Христо Козлев. Излуснем ли тази среща, контролната е след един месец на същата дата и място.

Сблъснени голи, с увити на топ дрихи и обувки, държейки ги с две ръце над главите си, навлязохме в реката. Водата бе мътна и студена. Силно прерязваше запотелите ни тела. Напред вървях аз, понеже бях по-висок, след мен Кирил, а след него Николай. Колкото навлязохме навътре, водата ставаше по-дълбока и с по-голяма сила ни влачеше по течението си, а другият край не се виждаше. Движението започна да става трудно, но вода беше стигнала над гърдите ми и чувствах как след всяка измината крачка ме изтласкваше надясно. На Кирил водата бе стигнала до раменете, а на Николай, който бе най-нисък — до брадата и той бе започнал да пляска с елната ръка, за да отблъвна налягането на водата, а с другата елва задържахте дрихите си. Имаше опасност всеки момент да бъдем отвлечени.

Решихме да се върнем обратно.

Наложи се да прекарваме в дома на Стефка Хайлавова 5—6 дни до спадане на реката.

На път за село Михалци

След 4—5 дни буйната и пенлива Янтра, която вследствие на продължителния проливен дъжд се бе разляла из полето и влачеше без милостиво прасета, овце, крави, волове и дървета, се прибираше в своето леговище. Привечер, когато черният здрач се спуска над селото и тук-там светнаха по прозорците запалените газеничета и кандила, потеглихме за село Михалци. Вода на групата бе Панайотов.

Бързо и незабелязано преминахме селото, моста на реката и се отклонихме от главното шосе Драганово — Велико Търново по пътя за село Янтра. След около един час пътуване навлязохме в селото. Наблизо имаше кръчма. Точно когато я заобикаляхме, на прага на кръчмата излезе млад мъж и започна да вика: — Ехей, какви сте бе? Откъде сте? Накъде отивате? Панайотов бързо съобрази и отговори внимателно:

— Запасници сме, запасници от село Драганово. Тази нощ трябва да се явим в казармата. В колко часа пристига влакът на спирката? Дали ще го хванем? Кой е най-правилният път? — питаше упорито той.

Човекът, който се бе развикал, започна спокойно и внимателно да обяснява. Благодарили на него бързо се ориентирахме и скоро излязохме на другия край на селото. Вместо по пътя за спирката, тръгнахме направо през нивите и скоро пред нас се изпречи буйната и пълноводна река Росица. Не можехме да минем по пътя за спирката, не можехме да минем и по железопътния мост над река Росица. Тези места се

охраняваха. Най-сигурният път беше направо през нивите и реката.

Сблъхох се и само след 4—5 минути намерих брод. Премагнахме реката и продължихме за село Ресен. Цяла нощ се движихме напоен, без път. Минавахме през ниви, засети с царевича, цвекло и избуели, почти узрели жита. Беше започнало да се разсъмва, когато навлязохме в окаянината на селото. Панайотов се ориентира правилно и без много трудности се придвижихме до двора на атака. Прескочихме през оградата и леко подаденият сигнал бе доловен веднага. Само след минути пред нас се изправи бай Митю, възрастен наш другар.

— Добре дошли, добре дошли — започна да се здрависва с нас той и жена му, която също дойде в оаята. След кратък разговор се разделихме с нашите мили ятаци и се настигнахме да почиваме в отделна стая.

На следващия ден вечерта продължихме по нашия маршрут. Даято Митю вървеше пред нас на 40—50 метра малко прилепен, подпирайки се на обикновеното, изляло от него бастунче и от време на време се обръщаше не забелязано от спящите го селяни, за да поддържа очна връзка с нас. Когато излязохме на 1—2 км западно от село Ресен по черния път, който минава през ливалите по направление на Стамболово—Павликени, даято Митю отново ни ориентира, като описа подробно пътя и важните разклонения. Благодарихме го за доброто посрещане и положителните грижи и се разделихме.

Към 2 часа през нощта пристигнахме до линията Горна Оряховица — Павликени. Спряхме на около 50 метра, залегнахме, огледахме добре и се ослушахме. Дочувахме се тропот и някакъв разговор. След 3—4 минути се забелязаха силуети на две въоръжени лица — охрана до железопътната линия. Николай и аз бяхме нови партизани, нямаше опит, но бяхме твърди и упорити. Това не ни стресна. Напротив, погледнахме си pistolите, с които ни бяха снабдили другарите Панайотов, Косев и Стойков и бяхме готови да получим и второто, което беше по-важно — бойното кръщение.

Когато хората от охраната се изправиха с нас, те се спряха. Залянаха по една цигара, Светлициха на кибритената клечка освети брадясалите и набръчкани лица на двамата селяни. Говорейки тихо, те продължиха движението си на изток по линията.

Панайотов подаде сигнал. Станахме и потеглихме по направление на Стамболово, пресичайки железопътната линия. През селото се движихме безшумно. Скоро объркахме уличите, които водят за село Михалци. Намерихме пъквата и по чирковния кръст се ориентирахме за по-скоро на света.

В село Михалци влязохме незабелязано, а след 15—20 минути, минавайки през малка врата на ниска ограда, влязохме в двора, където се намираше малка къщурка. Панайотов доблжиха до прозореца и почука тихо. Само след няколко секунди прозорецът бе отворен от малата спокойна жена. Тя се здрависа през прозореца с нас и ни покани да влезем. Това бе Роза Камбурова. Никога няма да забравя грижите и отпоношението на тази наша селска атачка, а по-късно и партизанка.

От разговора с Роза разбрахме, че Христо Козлев е идвал и след продължително чакане е заминал. Той е предал, че ще се срещнем на контролната среща. На следващия ден Роза ни устрои среща с Георги Горанов — секретар на партийната организация в село Михалци. Панайотов му постави задача да ни укрива в селото и околните села до пристигането на Христо Козлев. Още същата вечер Панайотов си замина. Ние прекарахме още два-три дни в Розината къща и се прехвърлихме в други ятаци.

В продължение на 15—20 дни бяхме в село Михалци, Вишовград, Бяла черква и

Русля. Опознахме добре местността в Павликенския район, селата, комунистите и ятаци Навейкье, въпреки трудностите, нашите ятаци ни посрещнаха добре. На много от тях бе поставена задача за издирване на оръжие и патрони. През това време бяхме се снабдили с 4—5 pistolета и доста патрони от различни калибри за пушки и pistolет. Четата, макар и от двама партизани, беше започнала своята организационна работа. Към средата на юли се завърна Христо Козлев. Той доведе още един партизанин от село Ресен — Спирдон Карпусчиев (Алшош). Още същата вечер вече 4 партизани: Христо Козлев, Николай Ирибаджак, Спирдон Карпусчиев и аз се настигнахме в гора на 3—4 км югоизточно от село Михалци. Тук в продължение на два дни проведохме много мероприятия. Христо Козлев изнесе доклад за международното и вътрешно положение, за задачите на окръжната партийна организация и четите. Направен бе анализ и на обстановката в Павликенския район — разположението на вражеските сили в селата и състоянието на партийните и ремсовите организации.

Във основа на оценката на обстановката в нашия район ръководството на четата изготви план за действие. Като основна задача, която споеше пред ръководството на районната партийна организация и на четата, бе укрепването на партийните и ремсовите организации и изграждане на отечественофронтовски комитети в селата. Друга основна задача бе да се направят необходимото — по различни пътища и с различни средства четата и районната партийна организация да се снабдят с печатница за провеждане на активна агитационно-масова работа чрез наш печат. Необходимо бе също да се снабдим с повече и по-сигурно оръжие и боеприпаси.

Третата основна задача, която стоеше пред нас, бе да се проведе бойна политическа акция в населено място с цел да се покаже на населението и на врага, че в този район действа въоръжена народна сила в защита на Струничото се и ограбено на селение, да се снабдим с необходимите пишуща машина, циклостил и други помагала за устрояване на печатницата, а също така и за снабдяване с оръжие и боеприпаси.

Започна трескава работа по всички линии. Разпределихме се по групи. Под ръководството на Христо Козлев бяха обходени почти всички села в района и проведени събрания с партийните и ремсовите организации поотделно. Организирахме и проведохме редица занятия за повишаване на бойната подготовка на четата.

Срещата в Канлъ дере

Беше топла августовска вечер на 1943 год., когато Христо и аз се разделихме с нашия верен ятак Райко от село Вишовград и потеглихме по направление на мястото, определено за среща с представителите от Севненския партизански отряд.

Пътуването извървахме по направление, без пътища и пътеки. Минавахме долината с гора хребети, долове, през хубави поляни, обрасли с трева. Към 2 часа през нощта навлязохме местността Канлъ дере. Срещата бе определена на 20—30 метра около паметника на Хаджи Димитър и Стефан Караджа на брега на това историческо дере. Чакахме дълго време. Определеният час за срещата бе минал отдавна. Приближихме се до паметника. Тук, в тази местност, прославените воеводи през 1868 година бяха преминали със своята чета и водили неравни и жестоки боеве с турските башибозуци. (Следва)

Из опита на партийните организации

До сърцата на хората

Въпросът за класово-партийното възпитание е един от основните в нашата ежедневна партийна работа. Ние съзнаваме, че пропуските в идеологическата работа нанасят сериозни поражения, обективно влияят за промъкване на буржоазната идеология и влияние. Затова, изхождайки от решението на Юлския пленум на ЦК на БКП, от указанията за организиране на учебната партийна година, в завода сега има 9 звена, от които 3 семинара. По-голямата част от просветните звена са по идеологическите дисциплини. Занятията, а малки изключения, се провеждат редовно. Със своята старателна работа по-голямата част от пропагандистите съумяват да създадат интерес към предавания материал. Ползват се някои нагледни пособия, водят се записки, стават интересни разисквания.

Разбира се, и при нас има някои недостатъци. Все още ефектът от учебната работа е недостатъчен.

На свои заседания и събрания Заводският партийен комитет и първичните организации разглеждат работата на учебните звена. Посочени бяха много пропуски, които ще имаме пред вид в нашата работа. За възпитанието на комунистите и безпартийния актив се провеждат просветни партийни събрания. На тях се разглеждат различни въпроси. Така например добре подготвен лектор от ВВФУ изясни пред някои първични организации въпроса за идеологическата диверсия на империализма. Партийните организации при втори и трети монтажни цехове подготвят събрание на тема: „Антикомунизъмът — идеологическа основа на външната политика на съвременния империализъм“.

Партийното и стопанското ръководство на завода се стреми чрез политическата и нагледна агитация да въздействуват за възпитанието на работническия колектив. По специален график се поставя украсата на завода за 25-годишнината от социалистическата рево-

люция. В нея са изразени нашите производствени задачи, героичното минало и плодотворните резултати от дружбата със Съветския съюз.

За възпитанието на младите работници, за създаване на традиция към радиопроизводството се полемат някои инициативи. Уреждаме музейна сбирка с всички видове радиоапарати, произведени в завода. Подготвяме среща с около 50 най-изтънати работници, на която ще обменим положителния опит в тяхната работа. Ще се направят гръб, липнянки, с което ще популяризираме опита им сред таналите работници, 70 на сто от които са младежи.

Вече се полема въпросът за по-широко внедряване техническия прогрес и новостите в световната радиотехника. Заедно с изпълнение на задачите по техническия прогрес, една значителна част от младите специалисти станаха членове на клуб за младежки техническо творчество, заеха се да разработят 24 теми. С наши произведения ще участвуваме в градска и в други изложби. Изключително голям е интересът на младите специалисти по усвояването на новите изделия и творческото търсене в областта на битовата електроника.

Затова помагаме и научно-техническата информация. Техническата библиотека разполага с повече от 2200 тома книги. Получава проспекти и каталози от 150 фирми и предприятия от 15 страни. Абонирана е за 66 списания.

Разбира се, има и някои лоши прояви на отделни служители и специалисти. Заводският партийен комитет ги вижда, напелзва най-различни мерки за тяхното отстраняване.

Ние съзнаваме, че проблемите на възпитанието на хората са големи, сложни. Затова и подхождат ни към тях е дълбоко осмислен, стареем се да стигнем до сърцата на хората.

Радко КЪНЧЕВ

секретар на Заводския партийен комитет в Радиозавода — Велико Търново

Христо МЕДИКАРОВ

Сн. ПЕТРОВА

ПО НЯКОИ ВЪПРОСИ НА ИКОНОМИЧЕСКИЯ АНАЛИЗ В ДЗС

Едно от основните мероприятия, което внедрихме напоследък в практиката на ДЗС — Велико Търново, е редовният психо-икономически анализ. Чрез него насочваме нашия поглед най-вече към обществено-икономическите показатели: производителност на труда, себестойност на продукцията, рентабилност на цялото производство на стопанството.

Казваме психо-икономически анализ, защото опитът от няколко годишната дейност на ДЗС убедително показва, че не е достатъчен само икономически анализ. Особено важен е и субективният фактор на производството — хората, които пишат цифрите със своето съзнателно участие в селскостопанския труд. Отношението на работниците към труда се обуславя от много фактори, които създават условия за активно участие и рационално плагане на човешкия труд в производството. Тези фактори са материали, битови, психологически, естетически и други. И те трябва да бъдат наблюдавани, анализирани, насочвани.

Икономическата страна на анализа дава само едно статично положение за етапа на развитие на ДЗС и неговите помалки производствени единици — бригади и ферми. От него се вижда къде са нарушени икономическите закони, кои икономически лостове не са използвани рационално, за да се вземат съответни мерки.

Психологическата страна на анализа се стреми да открие ония фактори, които смущават работника, пречат му да разгърне всичките си сили и умения да произвежда, да отдели повече време, да мисли как най-добре и с по-малко разход на жив труд и материали да изпълни определени задачи.

Колко малко е необходимо понякога на човека, за да му бъде възникнала вяра, да разбере, че му се отдава нужното уважение, че се ценят неговият труд, за да заработи с още по-голям жар. Ето един аналогичен случай. През януари чувствително се увеличи смъртността при свинете за уговяване във филиал Леденик. Минават дни наред, картината не се променя. Наляжи се по-обстойна проверка. На пръв поглед нищо особено. Когато поговорихме обаче с всички гледачи, те единодушно изразиха мнение, че зоотехникът и бригадирът рядко ходят при тях. Квалифицираната помощ е слаба. Ръководството на филиала не се намесва за пускане на автоклава за стерилизиране на храната. И особено малко внимание е обрънато на хората, на някои от тях не е дадено работно облекло. Само за няколко дни бяха взети бързи и конкретни мерки. Много от въпросите бяха решени. Резултатите не закъсняха. Появи се усмивка по лицата на хората и те не пропуснаха да намекинат,

че когато са уважавани, когато им се помага назоваме и квалифицирано, и резултатите ще бъдат по-добри.

През настоящата година ще организираме някои по-специфични мероприятия. Една теоретична конференция, посветена на производството на тема: „Какво ни е необходимо, за да произвеждаме повече и по-евтино“, ще ни разкрие много неща, които все още не можем да видим, независимо от нашето желание.

В ежемесечния икономически анализ, който разпространяваме под формата на бюлетин, ние имаме възможност да наблюдаваме как се изпълнява планът за материалните разходи, за фонд работна заплата, а оттам — за производителността на труда и себестойността на продукцията по отделни производствени единици, по отрасли и общо за стопанството. Като се вземе предвид и изпълнението на плана за реализацията на селскостопанската продукция, става ясно след всеки изминал месец къде са причините и какъв е техният произход за евентуално то изоставане в един или друг отрасъл и сектор.

През 1967 и началото на 1968 година работата във филиал Беляковец изоставаше. Редича задачи не се изпълняваха навреме и добре. Месечните икономически анализи сигнализирала. След едно по-грижливо проучване на създаденото положение се оказа, че липсва съгласуваност между стопанското и партийното ръководство във филиала. Съществуваше стремеж за еднолично ръководство от заведващ филиала. Колективността в ръководството е нарушена. Наляжи се да променят заведващия участък с опитен агроном. Работата тръгна добре.

Като резултат на такъв подход сега е налице и по-голяма компетентност в осъществяване на партийното и стопанското ръководство. Ежегодно се усъвършенствуват организацията на управлението, производството и труда. Това дава възможност да внедряваме по-успешно в дейността на стопанството техническия прогрес, да въвеждаме производството с необходимите машини и инвентар. Извършихме успешно концентратията и специализацията на производството на царевичната, слънчогледа, захарното цвекло и други. Това помогна и за прилагане на нови, по-съвършени технологии, а оттам — да се увеличи производителността на труда, ръстът на цялата продукция.

Комплексната механизация е приложена на по-широк фронт. Внедрена почти 100 процента в производството на зърнените култури, тя даде възможност чувствително да се намалат разходите за жив труд. При обработката и прибирането на царевичната например през 1967 година, когато приложихме ръчен труд, на 1 дка бе изразходван фонд работна заплата 96.6 лева,

а през 1968 г. при комплексна обработка — само 18.8 лева. При слънчогледа — аналогично от 108 и намален на 22.8 лв. През последните три години продукцията от зърнено-хлебните и зърнено-фуражните култури почти се удвои, а от животновъдството нарасна повече от три пъти. Краевефермата във филиал Беляковец достигна 4070 литра средна годишна продуктивност от крава. От планова загуба през 1966 г. в размер на 101 000 лева стопанството ни приключи 1967 г. с печалба от 170 000 лева.

Благодарение на редовния икономически и психологически анализ, на осъществено правилно ръководство, основаващо се на научен подход в прилагането на чедна технология на отглежданите селскостопански култури и животни, планът на стопанството и през тежката 1968 година бе преизпълнен. Трудовото възнаграждение на целия работнически колектив беше увеличено с нови 120 000 лева. А това говори за полем, макар и скромно, в нашата работа.

Пенчо ЛЕНКОВ

зав.-отдел „Плано-икономически“ при ДЗС — Велико Търново

Иванка Пенчева, дублирка в ДИП „В. Мавриков“ — Велико Търново, наред с всички други почетни звания завоюва и званието „Майстор на професията“ в селскостопанството, което сега е водач в предприятието в чест на юбилейната годишнина. Иванка Пенчева обслужва 20 тронета при норма 12 и изпълнява трудовите си норми над 200 на сто при отлично качество.

Снимка: Др. ВЕЛЕВ

ОЩЕ 8737 ДЕКАРА НОВИ ГОРИ

Пролетта е най-напрегнатият сезон за залесителите. По-голяма част от годишната си програма за залесяване на нови площи те изпълняват през месеците март и април. Тази година стопанствата към Окръжното управление на горите — Велико Търново трябва да създадат 11 000 дка нови гори, 8780 от които са предвидени за пролетния сезон.

Седмичата на гората, както и залесяването на 10-милионния декар, горските работници от района срещнаха с почти изпълнена програма. До края на април те залесиха 8737 декара. В много горски стопанства вече са отчетени повече от предвидените за залесяване декари. Великотърновското горско стопанство, чийто план — 2500 декара, е предвиден за изпълнение през пролетта, вече има в актива си 2840 декара. В участъците на горнооряховското стопанство, където през пролетта трябва да бъдат залесени 2450 дка, е изпълнен и дори преизпълнен целият годишен план, като са отчетени 3035 дка.

Въпреки закъснялата пролет, която забави и залесителните работи, горските надзиратели успяха да създадат добра организация на бригадите си. В участъка на Тодор Денчев от Вълчеви при план 414 дка са засадени 558 дка нови гори, на Петко Иванов от Войнежа — при предвидени 350 дка са залесени вече 470 декара, на К. Тодоров от Раданово — вместо 220 са отчетени 240 дка насаждения. На залесителите от участък Мишеморков хан — Великотърновското горско стопанство, тази пролет работата донесе един радостен празник — 10 000-ния декар на бригадата.

Много са участъците, в които планът е преизпълнен, създадени са много повече декари гори. С усилията, които положиха през пролетта, горските работници посрещнаха достойно Седмичата на гората, достойно ще посрещнат и юбилейната годишнина на свободата.

Н. РАДЕВА

ЗДРАВО ЗВЕНО В ТРУДОВАТА АРМИЯ

Като че градът е отправил очи именно там, долу, където в тясната долина е легнала Янтра, а хората, вкопчили се в бреговете ѝ, са превземали стъпка по стъпка от подстъпите на хълмовете, за да създадат един нов промишлен квартал. Само кокетната със своята архитектура гара Трапезица тука е старица. Всичко друго в посока към Дервения край Велико Търново израсна през последните едно-две десетилетия.

Едно срещу друго като стълбове на портал, през който минава реката, железницата и шосето, отведращи в града, стоят Радиозаводът и ДСП „Родопа“. И докато заводът за производство на радиопарати отседна на съвсем пусто място, то сегашното модерно предприятие за месодобив и преработка на месо още при издването на свободата имаше поставени основни — беше започнато строителството на обширна клинница. Колко различна е печалта, с която се е мерело тогава и сега изведнъж става ясно, като се види, че на това място израсна предприятие, в което замисленото преди е само една част.

Към отделните корпуси вода асфалтова алея, която пролетта щедро окича със зеленина и портретите на първенците в труда, поставени тука, се подават през нея като през венец.

Всекидневното и в това предприятие има своето измерение в цифри и награди. Хората, които служебният рейс открива сутрин от накачалите по хълмовете домове за новия трудов ден, са авторите на тези цифри — показатели за тяхната енергия и творчество. За третото тримесечие на 1968 година колективът стана носител на знамето на Министерския съвет, за четвъртото тримесечие — на знамето на Министерството на земеделието и хранителната промишленост, а първото тримесечие на юбилейната 1969 година той изпрати с нови раващи показатели — изпълнение на производствената програма 113.92 на сто, произведена надпланова продукция за 1 019 000 лева.

Всекидневното и тука има своите измерения с напрегнатите търсения в областта на технологията, в разработката и усъвършенстването на рецептите за разнообразни месни произведения, в което владят знания и умение 10 предимно млади инженери, възпитаници на Института по хранително-вкусова промишленост в Пловдив. То е запълнено с усилия-

та на близо двете десетки технически персонал, който поддържа в изправност сложните хладилни инсталации и цялата модерна техника, с която разполага предприятието. Всичко се дължи на умения, неуморни ръце на друния производствен колектив.

Оттук тръгват хладилните вагони и големите специални коли с надпис „Родопа“. В съседна Югославия и Гърция, в Италия и Западна Германия, в СССР, в арабските страни, та чак през морета и океани в Куба достигат вкусните български луканки, суджук, шунка, разнообразните други видове колбаси, пакетчетата свинска мас и непреработено месо.

Оттук тръгват и другите коли, които снабдяват Велико Търново, другите селища в окръга и страната с търсени месни произведения.

В гастронома на ЦУМ в София на щанда за месни произведения винаги има много купувачи. Издат сточилини, идват многобройните гости и с удоволствие правят покупки от произведенията на ДСП „Родопа“ — Велико Търново, откъдето се снабдява шандът. Хората поставят на своите трапези онова, което е майсторство и подготвил трудолюбивият колектив. И са доволни. А това е целта, към която се стремят всички производственици — и жените от бригада „Юрий Гагарин“, които са предимно млади, а имат зад гърба си вече по 10—12—15 години трудов стаж все в това предприятие, които в чест на IX конгрес на БКП получиха за труда си и хубавия колектив почетния диплом на ЦК на Комсомола. Така е и с членовете на бригадата „Илияна Димитрова“, на бригадата „Ганка Рашева“ от автоматичната сушилка. Те и най-добрите в професията Димитър Иванов, Никифоров, Ангел Георгиев Сатларев, Стефка Василева, Кирил Илков, Стефан Ганев, техникът Тодор Атанасов и най-младата инженерка Илияна Василева създават вкусните търновски, копършески, айтоски, панагорски луканки, горнооряховски, и чирепски суджук, саламите „Троян“, „България“ — многобройните лакомства, търсени от българите и чужденци.

Там долу, край Янтра, в местността Дервения, се разстила един нов промишлен квартал. Едно звено от трудовата армия, която е негов стопанин, е неуморният дружен колектив на ДСП „Родопа“.

Бл. ИОРДАНОВА

ХИМИЧЕСКИ КОМБИНАТ — гр. СВИЩОВ ТЪРСИ

ЕДИН ИНЖЕНЕР ГЕОДЕЗИСТ и ЕДИН ТЕХНИК ГЕОДЕЗИСТ.

Заплата по щатна таблица плюс премии по 12 ПМС.

Справка: „Личен състав“ — Химкомбината — тел.

143 — Свищов.

ОТ ДИРЕКЦИЯТА

Основно училище — с. Килифарево — Великотърновско ТЪРСИ

да назначи готвач за стола при същото. Заплата по щатната таблица. Постъпване веднага.

Тел. 94—328.

ДИП „ВАСИЛ МАВРИКОВ“ —ВЕЛИКО ТЪРНОВО СЪОБЩАВА

на предприятията от местната и кооперативната промишленост, че обявява за продажба:

137 механични тъкачни станове, комплект с нищелковни уредби, които се демонтират, поради реконструкция.

Желаещите предприятия да закупят станове може да проучат условията и цената в управлението на предприятието.

Становите са комплектувани с резервни части и са напълно годни за работа.

Продажбата може да става изцяло или на части съобразно нуждите на клиентите.

ОТ УПРАВЛЕНИЕТО НА ДИП „В. МАВРИКОВ“ ВЕЛИКО ТЪРНОВО

3—1

ВИКТОР ЕГОРОВ

Заговорът против „Свръзка“

Повестта разказва за подвизите на съветския разузнавач Илия Светлоз, предотвратил операцията на известния фашистки дивергент Ото Скорцени за ликвидирани на Сталин, Рузвелт и Чърчил по време на Техеранската конференция през 1943 година.

130

— А дали не ви е предал Дохуда?
— Мисля, че не, ескеленц. Според мен, той е верен човек.

— Може би сте прав. Ако се съди по това колко бързо русите залавят всички хора, които са били известни на Киреев, и колко бързо откриват складовете с боеприпаси те, за които той също е знаел, по всички личи, че той е предагелат. Вие нуждаете ли се от почивка?

— Мисля, че сега не е време за почивка.
— Правилно — усмихна се Канарис и като сложи ръка на рамото на Илия, каза: — Тогаваше заемайте с изпълнение на своите задължения. Трябва да направим така, че разгромът на нашата агентура в Иран да бъде колкото се може по-безболезнен.

В същия този ден Илия срещна в абвера Вили Шнел. От него научи, че Елза се е омъжила за Аким Шмунд, директор на крупновските предприятия, които тайно възвдизаше по нея. Тя разбира се, бе предпечела офицера крадеев Ерих Шлифен, но той още в първите дни на войната замина за Източния фронт и изчезна безследно. Старият Паул Вермерер, който работеше като референт в имперската канцелария, бе умрял. От разговорите си Илия разбра, че Рихард Шемел най-после е получил ръката на Емилиа Шнел, но само ръката ѝ. След сватбата им станало ясно, че капиталът ѝ е вложен в предприятието, което немците по време на окупацията на Франция унищожили напълно при бомбардировките си.

Илия позвъни на Елза. Нейният салон му беше нужен както никога друг път — немците водеха боеве пред Москва. А Вили Шнел му разказа, че в нейните салони сега се събират много нови лица, главно военни.

Елза се заравля, че Илия ѝ се обаждат и настойчиво го покани да дойде. Всичко се движеше както трябва. Установи контакт със свръжката си. В деня на отпътуване то си от Иран Илия се свърза с Москва. Съобщиха му, че ще поддържат връзка с него в Берлин както и по-рано. Илия искрено съжаляваше Довгер. Да живееш непрекъснато

131

то толкова години в лагера на врага. . . В определения ден Довгер мина с жена си край къщата на Ханс Шулиц. Това беше знак, че всичко с Довгер е както трябва.

На Илия му беше много приятно да ги види, но все пак се втурна, той прошепна:

— Колко са остарели.

Домъчня му като за близки. Да, тях наистина ги свързваше нещо повече от роднинство. Те се подлагаха на риск заради едно общо дело. Животът на тях хора зависеше един от друг. Най-малката неправда излизаше на някоя от тях можеше да доведе до гибел и тримата.

Още първия вторник Илия отиде в салона на фон Мик. Посрещнаха го шумно и радостно.

— Толкова ни липсвахте — каза Елза.

— Да, вие наистина ни липсвахте — мрачно произнесе Шемел.

— Не ви питаме къде сте били — усмихвайки се, каза Шмунд, — разбираме, че не можете да отговорите на този въпрос, но предполагаме, че сте изпълнили успешно мисията си и се радваме, че ви виждаме в пълно благополучие.

Най-после те оставиха Илия на мира и той можеше да се огледа.

В салона на фон Мик много неща се бяха изменили. Аким Шмунд, който толкова се гордееше с ръката си ко-са, беше оплешивял. Фридрих Халдер се беше устроил в Берлин и сега се перчеше с формата си на интендантски офицер. Рихард Шемел беше станал мрачен и неразговорлив, държеше се настрана от жена си. Чувствуваше се, че не са в добри отношения. Емилиа Шнел седеше до своя брат. Около тях бяха седнали двама офицери полковници, видимо генералшабни.

Те оживено обсъждаха положението край Москва. Определяха дните на нейното падане, хваляха действията на немските войски. Изказваха предположения какъ ще бъде паралът в Москва, ще замине ли там фюрерът. Всички твърдяха, че Хитлер непременно ще бъде на парада.

— Аз мисля, на парада ще бъдат поканени някои

132

представители от Берлин, може би и дами ще поканят, в това число и вас — каза Фридрих Халдер и се поклонил на Елза.

— О, непременно ще замине. . . Мен така ми се иска да погледам. И съм уверена, нашият фюрер ще бъде великолепен — обади се Елза и се усмихна.

Илия не можеше да я позная. Каква бе станала. . . са модерна. А как ли ще им подестествува, ако в този миг стане и каже на всички тях господата: ще видите Москва, когато видите ушите си.

Тази вечер не можеше да научи нищо интересно и си замина разстроено.

Занимаха се еднообразни дни. По-голямата част от времето си прекарваше в абвера, налага се да остава там до късна нощ.

Немците знаеха, че през Иран се извършва прехвърлянето на стоки в СССР по международния път. Абверът получи нареждане да попречи на това. Основната подготовка падаше върху групата на Илия, доколкото тя се занимаваше с Иран. Да се разчита на използването на агентурата, останала в Иран, разбира се, не бе възможно. За това пречека намираше се там съюзнически войски и трудностите по установяване на връзка. Ето защо, следвайки указанията на ръководството на абвера, Илия подбираще в Берлин агенти за изпращане в Иран. Към това се прижи за старите. Те бяха безпомощни. Все по-трудно и по-трудно ставаше с хранителните продукти. Ханс Шулиц поч-бинега си, седнал в любимото кресло, устремил безучастен към грим прозореца. Амалиа и Ема, които трябваше да се грижат за стареца, едва се движеха от изнемошност. Илия не искаше да наема нови прислужници. Да въведе в къщи малко познати хора беше опасно.

ПРОДАВАМ самостоятелен етаж. Опръзване. „Марчев“ 15, Велико Търново.

Важно за мотоциклетистите!

ДТП „МОТОТЕХНИКА“ — ФИЛИАЛ ВЕЛИКО ТЪРНОВО

ПРЕДЛАГА И ПРОДАВА НА ИЗПЛАЩАНЕ

мотопед „БАЛКАН“ 50 см³ с първоначална вноска 60 лв. и 2 години за изплащане,
мотоциклет „БАЛКАН“ 250 см³ — 50 лв. и 30 месеца за изплащане,
мотоциклет „ВЪЗХОД“ 175 см³ — 78 лв. и 2 години за изплащане,
мотоциклет „ИЖ ПЛАНЕТА“ 350 см³ — 100 лв. и 2 години за изплащане и
мотоциклет „М 105“ в брой.
Продажбата се извършва на гара ТРАПЕЗИЦА.
Справки: телефон 64—56. 3—1

ЗГТ „МЕТАЛУРГИЯ“

— ГОРНА ОРЯХОВИЦА

ИМА

следните вакантни длъжности:

1. Счетоводители с практика — 2
2. Плановик — 1
3. Диспечер към отдел МТС — 1

Справки: тел. 4—60—71 — главен счетоводител.

3—1

ТЕАТРАЛНО СРЕДИЩЕ

Юбилейната столетна дата от създаването на читалище „Надежда“ във Велико Търново ме върна с повече от половин век назад, за да си припомня случки от моето детство, свързани с дейността на това прославно читалище.

Беше през зимата на 1914 година.

Любителската театрална група при лясковското читалище „Напредък“ подготви пиесата на Иван Вазов „Ивайло“. На мен — деветгодишно момче — дадох малката роля на невръстния цар Михаил, син на убития от войските на Ивайло Константин Тих. Последното действие става в една от дворцовите зали на Царевец. Там парцалата-майка Мария, заедно с малолетния си син, посреща Ивайло и му предава царската власт.

Невръстният Михаил също казва няколко думи, за да съобщи на Ивайло, че го приема като свой баща и покривител. Вечерта на представлението сложиха на главата ми корона от картон, позлатена с бронзова тинктура. На раменете ми завързаха една червена плюшена мантия. Подобни мантии имаше и на раменете на дворцовите хора, облечени в необичайни костюми, каквито дотогава не бях виждал. Възбуденото ми детско любопитство ме накара да запitam шепнешком баща си, който беше един от организаторите и ръководителите на местните театрални прояви, откъде са взети тези дрехи.

— Това са исторически костюми. Взехме ги временно от великотърновското читалище

„Надежда“ — отвърна баща ми.

— А то откъде ги е взело? — Негови са. То има богат гардероб от исторически костюми. С тях играят пиесите от миналото на Велико Търново.

— А има ли много такива пиеси?

— Има. Една от тях е „Иван ко“, която ти чете наскоро.

Това бе първото нещо, което научих за читалище „Надежда“ и за неговите театрални прояви.

По-късно, когато бях вече постъпил в училище, в нашата читалищна театрална група и проявявах жив интерес към театралното изкуство, имах възможност да се убяда, че най-представителната читалищна театрална група в нашия край е тази при читалище „Надежда“.

В тази група участваха много добри сценични дарования, добили популярност не само в родния си град, но и в доста селища от окръга, където постоянно изнасяха свои представления. През годините 1919—1922 читалищната група на великотърновчани на няколко пъти гостува в нашия град. Лясковчани с особено удоволствие гледаха представленията на великотърновските любители. Всички се възхищавахме от безспорното дарование на много от изпълнителите. От тия години съм запомнил доста от артистите на този читалищен театър. А те не бяха малко! По-късно някои от тях се изявиха като професионални артисти и станаха любими на зрителите от цялата страна.

От театралната група при читалище „Надежда“ израснаха народните артисти Константин Кисимов, Асен Русков и Димитър Панов. Пак от тази читалищна група израснаха като професионални артисти Атанас Христов, Цанко Янков, Константин Нинов, Боян Беров и още много млади театрални творци.

Читалище „Надежда“ има много заслуги за цялостния културен живот на Велико Търново. Но аз отбелязвам неговата голяма заслуга за развитието на театралното изкуство в този град, защото тя е показател не толкова на едно увлечение, а преди всичко на една здрава традиция.

Когато киното взе масов характер у нас, много читалищни ръководители предпочиташа да дават салоните на читалищата за постоянни кинопрожекции. По меркантилни съображения те често отказваха гостуването на много от пътуващите театри или им вземаха големи наеми.

Читалище „Надежда“ обаче си остана преди всичко салон за театрални представления и публични сказки. На неговата сцена гостуваха най-добрите наши театри. На тази сцена Матей Икономов е подготвял не един сезон репертоара на своя „Съвремен театър“. Помня, през пролетта на 1924 година как Пращката група на прославения Московски художествен театър в продължение на цяла седмица показва целия си репертоар при препълнени дневни и вечерни представления. Това бяха истински театрални празници за великотърновчани!

През трийсетте години читалище „Надежда“ създаде своя постоянна полупрофесионална театрална група. В началото на 1954 година тази група, заедно с тревненската театрална група, се превърна в Държавен драматичен театър. Сега този театър с основание носи името на един от своите прославени участници, незабравимия Константин Кисимов.

Самата тази да беше заслугата на читалище „Надежда“, че от един век е среднище на културните и театралните прояви на своя град, тя е напълно достатъчна, за да се въздаде заслужава възхваля на неговите създатели и ръководители. Хвала им!

Георги КРЪНЗОВ

ДЗС — с. Балван —

Великотърновски окръг,

ОБЯВЯВА,

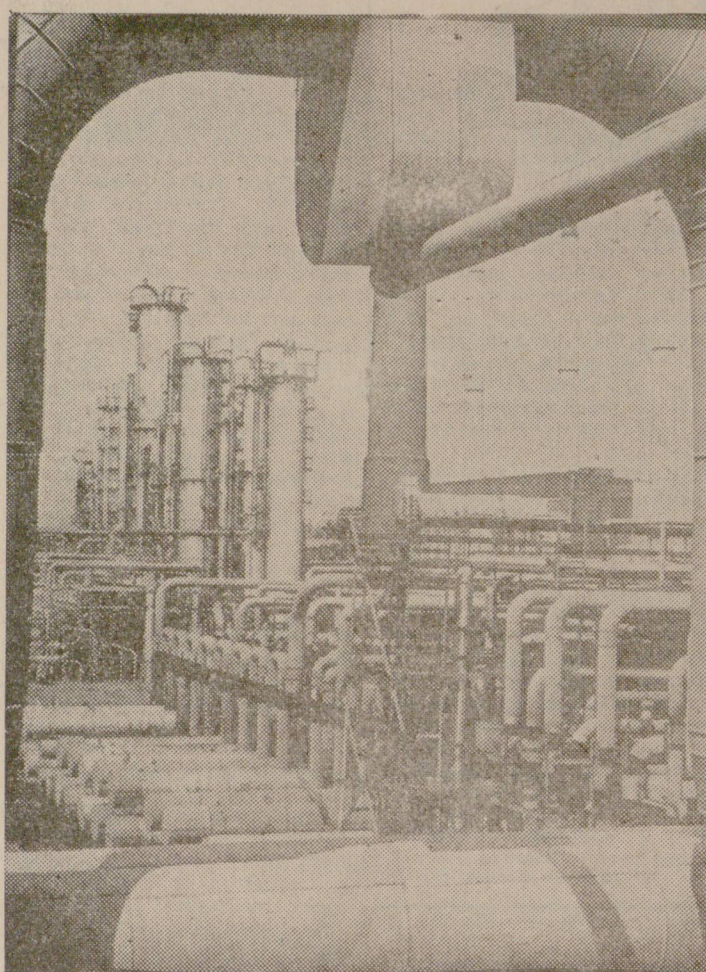
че има вакантни длъжности за шофьори на товарни автомобили.

Заплащане съгласно Наредбата за заплащане труда на шофьорите, допълнително възнаграждение за тук-там, премия: за превозване на тук-там, за превозване на тук-там, за превозване на тук-там.

За по-подробни сведения се отнасяйте до зав. „Личен състав“, телефон 2—63—18.

5—1

ПОСТИЖЕНИЯ И ХОРИЗОНТИ

ГДР. Нефтепреработвателният завод „Шведт“ във Франкфурт на Одер стана през последната година най-големият производител на суровини в ГДР. Всяка втора кола в ГДР върви на бензин или дизелово гориво от „Шведт“.

На централния площад в Зул, голям промишлен център в ГДР, се издига излята от метал фигура на ковач. Пред него стои железна наковала. В жилестата си десница той държи тежък чук.

Разбира се, зулският ковач не е бил стопанин на оръжията, които е ковал за войните, отнемали живота на немските работници и селяни. Но всеки път, когато ковачът е вземал оръжието в ръцете си, той го е обръщал срещу своите класови врагове. Така е било през феодалната епоха, когато гланиите ратаи от Зул са разбили наемниците на местния граф. Така е било и по времето на ранния капитализъм, когато пролетариатът на най-бедния окръг в Германия посрещал на барикадите въоръжените полиция.

В работническата Тюрингия нагрупаваше сили и опит един от най-смелите отряди на комунистите-телмановци. Две трети от този отряд загинаха в неравна борба срещу фашизма. Но онези, които оцеляха, в победната 1945 г. посрещаша съветските войски с развети червени знамена, със салютите на ротфронтовците. За тях не беше трудно да намерят общ език с освободителите.

Не, не е случайно, че всеки трети работник в Зул е член на ГЕСП.

Днес в безредно застроените стари квартали на столицата на Тюринския окръг се ражда бъдещият град. Старите постройките сякаш стават незабележими и пред погледа на туриста се откриват ту нов широк булевард, ту съвременен търговски център, ту красив кинотеатър. Полагат се основите на огромни строежи — дворец на спорта, по проект, изготвен от местни архитекти в сътрудничество с архитекти от Ленинград.

Не само градът става по-млад, но и неговите жители — заявява кметът Манфред Улрих. Това се дължи преди всичко на притока на младежи в града. Само през миналата година 1800 младежи и девойки получили професия в завода „Симсон“, който носи името на Ернст Телман.

Когато през 1950 година зулските работници започнаха да

произвеждат първите мотоциклети — продължава Манфред Улрих — западногерманският вестник „Райнхейм Меркур“ подготвяше материал: „В заводите „Симсон“ започнаха да произвеждат машини, които се поставят за мотоциклети. Премиславски няколко километра, „мотоциклетите“ започват да кашлят и спират“.

Сега в западногерманските вестници няма да срещете нищо подобно. Разбира се, зловата на техните издателства срещу социалистическа Германия не е намаляла. Този път те просто се страхуват да не станат за подигравка. Почти сто хиляди мотоциклети, мотори и ламбректи произвежда годишно заводът „Телман“. Най-добрите марки машини „Стар“, „Швалбе“, „Шпербер“ завоюваха здрави позиции на международния пазар и се изнасят в 58 страни.

Вървим по улиците на града със стария работник Ото Хайнлайн през 1931 година. Той е станал член на партията, а още по-рано — като юноша, когато червен Зул викаше: „Долу ръцете от Съветска Русия!“, започнал да участва в работническото движение.

Посочвайки новите строежи, Ото Хайнлайн каза:

— Ние се гордеем с всичко, което виждате тук. И поминим колко жертви ни струваше това. Погледнете, до двореца на културата се издига паметник, който отразява цялата история на нашата борба. Сега прочетете какво сме завоювали на нашите поминим. — Приближих се до паметника и прочетох:

„Даваме ви властта и никога, никога вече не я изпускайте от ръцете си“

Агенция „НОВОСТИ“

ПРОДАВАМ къща, „Резервоарска“ № 83, Велико Търново.

ПРОДАВАМ „Таунус“ — Варна, „Петко Каравелов“ 2.

ПРОДАВАМ етаж и плоча за надстройка — Велико Търново. Справка: Сомов, „Опълченска“ 20.

Държавно търговско предприятие — Горна Оряховица ТЪРСИ

да назначи строителен боайджия до VI разред. Постъпване веднага.

БЛЕСТЯЩ УСПЕХ НА ВЕЛИКОТЪРНОВСКИТЕ СТУДЕНТИ

Танцьорите от ВПИ „Братя Кирил и Методий“ — на второ място във фестивала в Полша

От 29 април до 2 май в град Катувце — Полска народна република, се състоя международен фолклорен фестивал на студентите. На този форум на самодейното изкуство участваха представители на студентски фолклорни състави от България, Полша, Румъния, Съветския съюз и Унгария. Нашата страна бе представена от танцовия състав при Великотърновския висш педагогически институт „Братя Кирил и Методий“ с

художествен ръководител Кирил Грозданов.

Огромната зала „Паркове“, където се състояха спектаклите на студентските танцови колективи от петте братски страни, всяка вечер се пълнеше с ентусиазирани почитатели на танцовото народно изкуство. Над 5000 зрители всяка вечер аплодираха жизненоутвърждащото изкуство на младите и талантливи изпълнители.

Великотърновските студент-танцьори се представиха със „Северняшки танци“ и „Джиновското“ — хореография Иван Донков, със „Сватбен танц от Варненско“ — хореография Иван Тодоров, а така също и с индивидуалното изпълнение на народните песни „Залюбил Милица“ и „Ангелино моме“. Нашите представители спечелиха сърцата на хилядната публика, която бурно аплодира техните изпълнения. Особено завладяващо бе изпълнението на „Джиновското“.

След приключване на състезателната част от фестивала се състоя гала-концерт, където великотърновските студенти отново бяха бурно аплодирани. Те станаха носители на „Сребърната миньорска лампа на град Катувце“.

Компетентното жури даде много висока оценка на хореографското майсторство на великотърновските студент-танцьори. То ги класира на второ място след представителите на град Краков (Полша), които участваха с ансамбъл от 180 души. На трето място бяха класирани студентите от Унгария.

Възхитени от майсторството на нашите представители, членове на организационния фестивален комитет предложиха на танцовия състав при ВПИ „Братя Кирил и Методий“ да изнесе още един концерт в Полша. Концертът се състоя в град Килце и премина при много голям успех.

Росица ДИМИТРОВА

СПРАВОЧНИК

КИНО

От понеделник, до неделя включително, кината в градовете на окръга ще прожектират:

ВЕЛИКО ТЪРНОВО: „Девети септември“ — „Убийство в понеделник“; „Искра“ — „Мъртв сезон“; „Труден фронт“ — „Джуга“ и „Силна по дух“ (I серия); професионално кино „Васил Маняков“ — „Трета млада“ и „Мексико — 68“.

ГОРНА ОРЯХОВИЦА: „Напредък“ — „Мъртв сезон“ и „Новите приложения на неологизмите“; професионално кино „Харалампи Стоянов“ — гара Горна Оряховица „Прибузван брак“; „Поселител от Нови Орлеан“ и „Гвафини Косес“.

СВИШОВ: „Алеко Константинов“ — „Мъртв сезон“; „Академия“ — „Новите приложения на неологизмите“.

ПАВЛИКЕНИ: „Димитър Стоянов“ — „Жизафет на прозорца“ и „Парола „Кори““.

ЛЯСКОВЕЦ: „Христо Ботев“ — „Червено и черно“; „Служили дама другари“ и „Танго“.

ЕЛЕНА: „Христо Ботев“ — „Убийство в понеделник“ и „Грешката на резидента“.

ПОЛСКИ ТРЪМБЕШ: „Коста Стоянов“ — „Часовникът на капитан Енрико“ и „Среща в Женева“.

ТЕАТЪР

Великотърновският театър „Константин Кисимов“ тази вечер ще гостува в Плевен, където ще играе пиесата „Вечерите на Иван Гилин“, с която театърът участва в Четвъртия национален преглед на българската драма и театър.

Утре, неделя, във Велико Търново ще се състои вечерно представление на „Вечерите на Иван Гилин“. С новата си постановка — „Вечерите на Иван Гилин“, през цялата седмица театърът ще гостува: вторник — в Добрица, сряда — в град Лески, четвъртък — в Милашица, петък — в Горна Оряховица (дневно и вечерно представление).

КОНЦЕРТИ

Популярната естрадна изпълнителка Лили Иванова през цялата седмица ще изнесе два концерта в окръга: понеделник — в Санданов, вторник — в Павликени.

Във вторник в Професионален дом на културата — Велико Търново, ще се състои цирков концерт на Вернер Шолц — цирков артист от Германската демократична република. В програмата — Бетовен, Сметана и други.

В сряда в клуба на културата при ДИП „Васил Маняков“ — Велико Търново ще се състои рецитал на Пенка Груева — актриса от Театъра на словото в София. Ще бъдат изпълнени творби на изтъкнати наши съвременни поети.

ФУТБОЛ

СЕВЕРЕН БЪРГ
Локомотив Р — Доростол, Бляковски — Чарлафон-Орлов, Бляковски — Септемврийска слава, Волов

В. „БОРВА“
Стр. 4, бр. 56, 10. V. 1969 год.
ИНДЕКС 21301

НОВИ СТИХОВЕ

РОДИНА

Небето синьо, черната земя,
реките бели, свитите поля
и планините с върхове огнени,
това ли си, Родино, ти?

Или си в думите, и в песните родени,
и в песните изпнени над твърдата,
и в радостта, и в мъката — неповторими —
на хората, със дъх от вечността?

Или си в името България,
простряно като лъч връз теб?

Не знам. Но в вечерите бели,
със стъпки, натежали за пръстта,
аз, без да ща — единствено пред тебе
прегъвам колена.

Стойко ЛАЗАРОВ

Половин век с амбиции и младежки устрем

Юбилей на икономическия техникум „Васил Коларов“ — Велико Търново

То стои на левия бряг на Янтра, разтърсвано от грохота на влаковете, които пишат, преди да влязат в тунела под него. Има нещо символично в този зов на влака, отправен сякаш към голямата училищна сграда.

Много ученици са се качили на влака на живота, а училището стои като изпращач над Янтра и дълго гледа след него, заслужено с радост и тъга в отминаващия грот. Но то никога не е остарявало, защото след всяка раздяла е имало нова среща, след изпращането на стария випуск е посрещало нов.

Половин век възрастът на Икономически техникум бие над водите на Янтра със сладкия си глас.

Тежка и нерадостна е следващата 1919 година. Още не са излезли от очите съзнателно, още се чува вдовските и майчини забравки.

Точно в тия дни на 20 юни 1919 година настоятелството на търговско-промишленото дружество във Велико Търново прави искане пред Варненската търговско-индустриална камара за разрешение да бъдат открити търговски курсове в града.

Димитър Шъков, първият директор, посреща на прага на новото училище редовно пристиглите 33 ученици и 7 ученички — пионерите на бъдещата Търговска гимназия.

Учениците започват в скъпелната сграда до днешната катедрална църква.

Мъчително се обзавеждат кабинетите по физика, химия, стокознание. Но със всяка изминала година числото на учениците расте. Нуждата от икономически кадри е голяма.

Училището се премества в сградата на бившото училище „Панарет“. Но и това помещението отеснява.

През 1935 година в съгласие с Великотърновската община започва пристройката и надстройката на този училище и то бива пригодно за нуждите на Търговската гимназия. Нейната издръжка се поема от общината. Няма средства и по-нататък заплатите на учителите се изплащат със закъснение до шест месеца.

Трябва да е бил голям идеализъм и ентусиазъм на учителите и гражданите, за да може училището да се укрепи. И то наистина укрепва и разраства.

Предвоенният период на Втората световна война съживява икономиката, а с това нараства нуждата от икономически кадри. Приемът на ученици в Търговската гимназия през 1941—1942 година достига цифрата 430. Но училището достига

своя разцвет в годините след Деветосептемврийската победа, когато нуждата от кадри е крещяща. През 1953—54 година в техникума се учат 1036 ученика!

Със солидната сума, събрана от трудовите акции на ученици и учители, бяха обзаведени няколко кабинета.

Днес техникумът има кабинет, обзаведен с електронно-изчислителни машини за 55 406 лева. С това се слага началото на подготовката на висококвалифицирани специалисти за утрешния живот.

Разнообразието и интереса са формите на работа в техникума.

Много е направено и се прави за комунистическото възпитание на младежта. Особено ярко това проличава при честването 90-годишнината на Априлската епопея. 20-годишнината от 9 IX, 50-годишнината на Октомврийската революция.

Театрални колективи в училището са подготвяли и изнасяли с голям успех пиесите „Зидари“, „Боряна“, „Милионерът“, „В полите на Витоша“, „Вампир“ и много други. А днес училищният хор под ръководството на учителя по музика П. Кръстев е на едно от първите места в окръга.

Великотърновската обществено-политическа организация представя на Икономическия техникум по всички манифестации.

Техникумът има здрав въздушен климат. В неговите зали са посрещани ентусиазирано чуждестранни делегации и представители на много братски страни, пред блесналите очи на нашите възпитаници са чели свои стихове и разкази изтъкнати писатели и освен буквите цвета, те са отнасяли отгук незабравими спомени.

Като лектори в техникума са идвали изтъкнати наши професори, учени, режисьори, изкуствоведи. Всеки от тях е оставил по една светла диря в душите на учители и ученици.

Своя полувекoven юбилей икономическия техникум „В. Коларов“ посреща с гордост. Той е дал на страната над 4600 добре подготвени средни икономически кадри, пръснати по цялата страна в банки, ДЗС, ТКЗС, в търговската мрежа.

Много от неговите възпитаници днес стоят зад професорските катедри, в научни институти, министерства, в редакции, на отговорна партийна работа.

Те ще се завърнат на 11 май т. г. в родното училище, за да отпразнуват неговата 50-годишнина. А то, капазно над Янтра, и след половин век е все така младо, с амбиции и младежки устрем.

Христо СТОЯНОВ